

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Panyik Tibor ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Faragó István ügyvéd által képviselt alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei iránt a Tatabányai Munkaügyi Bíróságnál 2.M.147/2006. szám alatt megindított és másodfokon a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2.Mf.20.378/2007/6. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán
- tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2.Mf.20.378/2007/6. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek
- tizenöt nap alatt - 24.000 /huszonnégyezer/ forint felülvizsgálati eljárási költséget.
A felülvizsgálati eljárás illetékét az állam viseli.

I n d o k o l á s :

A felperes keresetében a munkáltatói rendes felmondás jogellenességének megállapítását, és az ehhez fűződő jogkövetkezmények alkalmazását kérte eredeti munkakörbe történő visszahelyezésének mellőzésével. Ezen túlmenően 13. havi bére megfizetésére is kérte kötelezni az alperest.

A Tatabányai Munkaügyi Bíróság 2.M.147/2006/14. számú ítéletével a keresetet elutasította, és a felperest 40.000 forint + áfa perköltség megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2002. szeptember 1-jétől állt az alperes alkalmazásában, utolsó munkaszerződés módosítása a munkakörét igazgató-helyettesként tüntette fel.

2005. június 9-én a tantestület határozatban fogadta el az intézmény Szervezeti és Működési Szabályzatának módosítását, amely szerint az igazgató-helyettesi munkakör 2005. május 30-ai hatállyal megszűnt.

Az alperes 2005. október 20-án levélben közölte a felperessel, hogy az intézményben történő átszervezés következtében munkaköre megszűnt, így munkaviszonyát rendes felmondással fogják megszüntetni. Ezt követően a felperes 2005. november 21-étől 2006. január 15-éig betegállományban volt, 2006. január 16-án pedig „feljegyzés” elnevezésű iratában azt közölte az alperes, hogy a felperesi beosztás megszűnt, így az intézményben részére munkát biztosítani nem tud. A felperes munkaviszonya 2006. február 16-ai dátummal rendes felmondással szűnt meg.

A munkaügyi bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes a rendes felmondás idején igazgató-helyettesi munkakört látott el, azaz vezető állású munkavállalónak minősült. Ebből következően rá nem vonatkoztak az Mt. 89. §-ának (2) bekezdésében foglalt indokolási kötelezettséget kimondó rendelkezések, valamint az Mt. 90. §-tól 92. §-áig terjedő felmondási tilalmak. A munkaügyi bíróság álláspontja szerint az alperes a joggal való visszaélést nem követte el, az igazgató-helyettesi munkakör és a tanári munkakör eltérő kategóriák, így amennyiben az alperes igazgató-helyettesként már nem, csupán tanárként kívánta volna továbbfoglalkoztatni a felperest, úgy a munkaszerződést e tekintetben módosítani kellett volna, az alperesi munkáltatót ilyen kötelezettség azonban nem terhelte. Az alperes okirati bizonyítékok csatolásával megfelelően alátámasztotta azt, hogy a felperes munkaköre a kuratórium által elfogadott Szervezeti és Működési Szabályzat módosítása következtében megszűnt, ezáltal alperest sem terhelte annak kötelezettsége, hogy a munkaszerződésben kikötött, de a valóságban már megszűnt munkakörben foglalkoztassa tovább a felperest. Az elsőfokú bíróság határozata az Mt. 82. §-ának (1) bekezdésén, az Mt. 188. §-ának (1) bekezdésén, az Mt. 190. § (2) bekezdésén, valamint az MK 95. számú állásfoglalás III. pontján alapult.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2.Mf.20.378/2007/6. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta és a felperest 20.000 forint + áfa másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban lefolytatott részbizonyítás alapján egyetértett az elsőfokú bíróság megállapításával, miszerint a felperes az alperesi intézmény igazgató-helyettesi munkakörét töltötte be, vezető állású munkavállalónak minősült, ennek értelmében az Mt. 190. § (2) bekezdés szerint a munkaviszony rendes felmondással történő megszüntetése tekintetében az Mt. 90. §-ában meghatározott

felmondási védelem nem illette meg, illetőleg az Mt. 89. § (2) bekezdésében írt indokolási kötelezettség sem terhelte a munkáltatót. A felmondási indok valós volt, alperesi intézményben a fenntartó a felperes által korábban betöltött igazgató-helyettesi munkakört megszüntette, erre tekintettel felperest igazgató-helyettesként nem állt módjában továbbfoglalkoztatni. Az alperes fenntartójának 2005. június 23-ai kuratóriumi ülésén 9/2005. szám alatt hozott határozatában fogadta el az alperesi szakiskola Szervezeti és Működési Szabályzatát, amelyből egyértelműen megállapítható, hogy az intézményben az igazgató-helyettesi munkakört megszünteti. Erre figyelemmel a felperes a 2005/2006-os tanévben igazgató-helyettesi munkakörben nem volt foglalkoztatva, ténylegesen munkát nem végzett, egyeztetést a felek arra vonatkozóan nem folytattak le, hogy a felperes tanárként az alperes alkalmazásában maradna-e, de ilyen kötelezettség a munkáltatót nem is terhelte. A felperes a 13. havi bérre való jogosultságát nem igazolta, munkaszerződése ilyen juttatásra vonatkozóan nem tartalmaznak rendelkezést, ezért a másodfokú bíróság ezen kereseti kérelmet sem találta megalapozottnak.

A felperes felülvizsgálati kérelme a másodfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére, az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására és az alperes első-, és másodfokú, továbbá a felülvizsgálati költségekben történő marasztalására irányult. Álláspontja szerint a közoktatásról szóló 1993. évi LXXIX. törvény 18. §-ának (1) bekezdés d) pontja szerinti együttes előírást, miszerint a vezetői megbízás feltétele a pedagógus-munkakörben egyidejűleg fennálló határozatlan időre szóló pedagógusi kinevezés, a másodfokú bíróság nem értékelte. A törvény pedagógus munkakört, és nem a kötelező óraszámot elérő munkakört kívánja meg kinevezési feltételként. A jogerős ítélet nem értékelte P. Z. azon előadását, miszerint azt akarta, hogy a felperes tanárként maradjon az intézményben. Sérelmezte a felperes, hogy az alperes a vezetői pótlékot törvénytelenül, indok nélkül vonta meg és nem fizette ki, a bíróságok pedig nem bírálták el ezirányú kérelmét, indítványát sem. A 13. havi bérre való jogosultságot a hatályos rendelkezések szerint elegendő volt kérelmezni, bizonyítási teher munkaügyi perben a felmondás hatályossága és munkáltatói elszámolási kötelezettség rendezése körében az alperest terheli. A közoktatási törvény 122. §-ának (1) bekezdése szerint a pedagógusok munkabére és pótléka nem lehet kevesebb az azonos feladatot ellátó közalkalmazottaknak járó illetmény és pótlék legkisebb mértékénél. Ebből következően pedig a felperes joggal tarthat igényt a 13. havi juttatásra.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult, a felperes felülvizsgálati eljárási költség fizetésére kötelezése mellett.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A másodfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes igazgatóhelyettesi munkakört töltött be, ezáltal vezető állású munkavállalónak minősült. Ebből következően az Mt. 190. §-ának (2) bekezdése szerint a munkaviszony rendes felmondással történő megszüntetésekor a felperest felmondási védelem nem illette meg, továbbá az Mt. 89. § (2) bekezdésében írt indokolási kötelezettség sem terhelte a munkáltatót. Az alperes azonban a rendes felmondást indokolással látta el, és a felperes vitatta az abban foglaltakat, ezért a felmondás okait a következetes ítélkezési gyakorlat szerint a bíróságok jogszerűen vizsgálták.

Helytállóan jutottak arra a következtetésre, hogy az alperes fenntartójának 2005. június 23-ai kuratóriumi ülésén hozott 9/2005. számú határozatában elfogadták az iskola Szervezeti és Működési Szabályzatát, amely alapján az igazgatóhelyettesi munkakört megszüntették. Az utolsó munkaszerződés-módosítás szerint a felperes tanári tevékenységet munkaviszony keretében nem látott el, és bár P. Z. tanúvallomása szerint nem volt kizárt, hogy „a felperes ott maradjon tanárként” a felek a munkaszerződés-módosítás tárgyában nem egyeztek meg, az alperest pedig nem terhelte munkakör felajánlási kötelezettség.

Alaptalanul hivatkozott a felülvizsgálati kérelem az 1993. évi LXXIX. 18. § (1) bekezdés d) pontjára, amely szerint nevelési-oktatási intézményben az intézményvezetői megbízás feltétele a nevelési-oktatási intézményben pedagógus-munkakörben fennálló határozatlan időre szóló alkalmazás, illetve a megbízással egyidejűleg pedagógus-munkakörben történő határozatlan időre szóló alkalmazás. A felperes foglalkoztatása munkaviszonyban történt, így rá a közalkalmazottakra irányadó szabályozás jelen jogvita eldöntése szempontjából jelentősséggel nem bírt, a közoktatási törvény hivatkozott szabálya a felperes foglalkoztatására kihatással nem volt.

Megalapozatlanul hivatkozott a felperes jogszabálysértésre a 13. havi munkabér kapcsán is. Az 1993. évi LXXIX. törvény 122. §-ának (1) bekezdése értelmében a nem állami szerv, illetve nem helyi önkormányzat által fenntartott nevelési-oktatási intézmény munkaviszony keretében foglalkoztatott pedagógusainak kötelező óraszámára, túlmunka díjazására, pótszabadságára a közalkalmazottakra vonatkozó rendelkezéseket kell alkalmazni. A pedagógusok munkabére és pótléka nem lehet kevesebb az azonos feladatot ellátó közalkalmazottaknak járó illetmény és pótlék legkisebb mértékénél. Ezen jogszabály a 13. havi juttatásokra

vonatkozóan nem tartalmaz kitételt, ebből következően a munkaviszony keretében pedagógusi tevékenységet ellátó személyek – és így a felperes is – arra a törvény erejénél fogva nem tarthatnak igényt. Helyesen állapította meg a jogerős ítélet, hogy ebben a körben a felperes a kereset jogalapját nem bizonyította, munkaszerződése ezen juttatás kifizetésére vonatkozóan nem tartalmaznak előírást, és a felperes az egyenlő bánásmód követelményének esetleges megsértésére nem hivatkozott.

Alaptalanul sérelmezte a felperes felülvizsgálati kérelmében, hogy a bíróságok a vezetői pótlék megvonására irányuló kérelmét nem bírálták el, mivel erre nézve határozott kereseti kérelmet nem terjesztett elő. Az eljáró bíróságok kizárólag a kereseti kérelem és ellenkérelem keretei között dönthetnek (Pp. 215. §), így ebben a körben sem volt megállapítható jogszabálysértés.

A kifejtettekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2.Mf.20.378/2007/6. számú ítéletét hatályában fenntartotta.

A felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére.

A felülvizsgálati eljárás illetékét az ügyben irányadó 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14. §-a értelmében az állam viseli.

Budapest, 2008. április 30.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró, Dr. Tálné dr. Molnár Erika s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő